

J
u
n
y

2
0
1
8



Actituds comunitàries fonamentals en el NT

1. Les primeres comunitats cristianes

Caràcter heterogeni de les comunitats cristianes.



En primer lloc, les comunitats cristianes revelen un accentuat caràcter compost i heterogeni. Des del punt de vista socio-cultural la seva composició pot deduir-se d'algunes indicacions disperses del llibre dels fets i de l'epistolari paulí. Rics i pobres, esclaus i lliures, persones amb bona preparació cultural i persones incultes, pertanyents a capes socials privilegiades i plebeus, homes

i dones, cèlibes i casats, coexistien uns al costat dels altres. Els creients del grup social mitjà i mitjà-alt serien, certament, una minoria, però una minoria qualificada: eren al grup que arrossegava els altres membres de la comunitat; eren aquests, a més, els interlocutors privilegiats de Pau a les comunitats que ell havia fundat. Aquests cristians amb més altes possibilitats econòmiques acollien a «casa» les reunions comunitàries: així, per exemple, Onèsim a Colossos albergava la comunitat i l'ajudava generosament; Àquila i Priscil·la comerciaven amb teles i van posar la seva casa de Corint i d'Efes a disposició de l'apòstol Pau. Lídia a Filips, comerciava amb teixits de porpra i va albergar l'apòstol i el primer grup comunitari de la ciutat. D'altra banda, les comunitats també comptaven amb una presència important d'esclaus, tal com es testimonia a 1Cor 7. Per tant, no té res d'estrany que sorgissin tensions, divisions i contraposicions, i fins i tot ruptures. No era fàcil fer que convisquessin pacíficament persones tan diverses.

Però, com era la vida a l'interior de les comunitats cristianes? No és cap qüestió fàcil de respondre, donada la pluralitat de models comunitaris existents. Podem aventurar-nos -hi a través de l'examen de sis textos significatius del NT. Els textos de Mateu 18 i Fets 2:42-47 i 4:32-35 ens presenten algunes coordenades a tenir present en la vida de qualsevol comunitat cristiana; Fets 15 presenta el cas de la resolució d'un conflicte en el si de l'Església primitiva, conflicte alhora intra i inter comunitari.

Dos textos més, de Romans 12 i d'Hebreus 12:14-13:19, ens remarquen algunes actituds a tenir en compte en les relacions entre els membres d'una mateixa comunitat. I per fi, a 1 Tessalonicencs 1:1-10, Pau presenta la comunitat de Tessalònica com a model per a la resta de comunitats. Veurem el perquè.

2. Mt 18. La vida de la comunitat cristiana

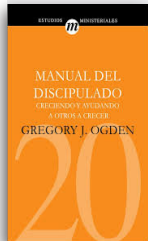
El capítol 18 de l'evangelí de Mateu constitueix el que hom anomena Discurs de la comunitat. És sabut que l'evangelí de Mateu col·loca en boca de Jesús cinc discursos: com un nou Moisès, Jesús proclama la seva Torah en cinc parts, que tenen com a fil d'unió l'adveniment del Regne i les seves conseqüències per a la vida del deixeble. Jesús és fundador d'una comunitat apostòlica que serà el germen de les altres comunitats cristianes.

Mateu posa en boca de Jesús algunes consideracions importants a tenir en compte en la vida de les comunitats cristianes. Vegem-les:

Libres recomanats



José M. Castillo *La Ética de Cristo* Ed. Desclée de Brouwer, 2.005. Bilbao. En temps de tanta crispació, de fractures i confrontacions com els que estem vivint, ha arribat l'hora de preguntar-nos per la nostra ètica, pels principis i conviccions que regeixen la nostra conducta... El problema rau en que els temps han canviat i la nostra cultura. La proposta que fa aquest llibre és que, en la forma de viure i en els ensenyaments de Jesús de Natzaret, trobem un criteri determinant que il·lumina de forma sorprenent, el camí a seguir. És a dir: si ens desvivim per satisfer les necessitats dels altres.



Gregory J. Ogden. *Manual del discipulado. Creciendo y ayudando a otros a crecer.* Ed. CLIE, 2.006. Buscar Crist en comunitat ens ajuda a créixer espiritualment. Quan Jesús va discipular els seus seguidors ho va fer passant temps amb ells, compartint la seva vida amb ells. Aquest manual és una eina dissenyada per ajudar a seguir el model de Jesús. T'ajudarà a aprofundir en la fe i a enfortir la d'altres que peregrinin amb tu cap a la maduresa.

Artícle (Continuació)

El més important en el Regne (18, 1-4). Davant la qüestió que pot sorgir en tot grup humà sobre que és el més important i per què. Jesús respon prenent com exemple un nen: el més important entre els deixebles és el que es fa petit com ell. No petit d'estatura, ni petit en mentalitat (infantil, en diríem); sinó petit davant Déu i els altres. L'infant en qualsevol cultura és essencialment dependent: depèn d'uns pares, i dels adults en general, per tal de sobreviure i educar-se; l'adult, en canvi és autònom i per això fàcilment autosuficient. Jesús ho té clar, no són els autosuficients els que poden acollir el Regne, sinó només aquells que se saben dependents i, per tant, en mans de Déu; ells són els que poden acollir el regnat de Deu en la seva vida. A la comunitat cristiana, la importància no la dóna l'estatus social o eclesial, sinó la capacitat d'acollir o no la presència de Déu en la pròpia vida.

L'evangelista afegeix altres sentències referents als infants i als petits (18,5-7.10-11). Cal clarificar abans de tot que aquests dos termes, en el context present, resulten sinònim del terme «febles» en Pau (cf. Per exemple 1Cor 8,9-13). Es tracta dels cristians de recent incorporació, poc formats en la seva consciència cristiana, que encara no han personalitzat els nuclis de la fe i de la praxi cristiana. La gran temptació, en la vida comunitària, consisteix en no tenir-los en consideració, o bé menysprear-los. La postura de Jesús és clara: «l qui aculli un infant com aquest en nom meu, a mi m'acull».

Si algú esgarriava un d'aquests petits que creuen en mi, més li valdria que li pengessin al coll una roda de molí i l'enfonsessin al mig del mar» (v. 5-6). Ell s'identifica, d'una banda amb els membres més desemparats de la comunitat, i de l'altra, cada u és responsable de l'impacte de la seva vida sobre aquests membres més febles: escandalitzar-los, és a dir, donar-los motius per no creure, o bé perquè es facin enrere, en una gran responsabilitat per a cada membre de la comunitat. Compte, doncs, en menysprear-los o no tenir-los en compte.

Els v. 8-9 constitueixen unes sentències referents a l'«escàndol», és a dir, allò del que dic o del que faig que pot donar ocasió a que altres qüestionin la fe cristiana. L'ensenyament és contundent: cal arrencar de soca-rel l'escàndol. És més important allò que s'aconsegueix que allò al que es renuncia: més important entrar en el Regne, malgrat se sigui borni, coix o manc, que no entrar.

A continuació l'evangelista afronta la qüestió del conflicte intracomunitari, i el fa proposant dues actituds corroborades per sengles paràboles: la correcció fraterna i el perdó sense límits (18,12-16.21-35). La primera d'elles (v. 12-16) busca la conversió del germà que amb la seva conducta és motiu d'escàndol. La paràbola de l'ovella perduda (v. 12-14), surt al pas: així com per al pastor totes les ovelles són importants i fa el que sigui per recuperar-ne una d'elles, així mateix per a Déu tots els membres de la comunitat són igualment importants, fins es més desemparats o pitjor formats.

Cada u és responsable dels altres, per allò, els germans s'han de corregir i animar mútuament. Mateu marca un itinerari: primer a soles, després davant d'uns testimonis, en tercer lloc davant tota la comunitat. L'escàndol no s'ha de perpetuar, motiu pel que aplicant el que s'ha dit als vs. 8-9, el germà és arrancat de soca-rel, a fi de salvaguardar el cos: l'escàndol és incompatible amb el Regne.

La segona actitud és il·lustrada també amb una altra paràbola (v. 21-35): el perdó es realitza «setanta vegades set», és a dir, en tota ocasió. La comparació del nen acabava amb una identificació: no podem demanar perdó al Pare si no ens perdonem entre els germans.

L'evangelista insereix entre aquestes dues paràboles unes sentències referents a l'autoritat de la comunitat (18,18-20). La força de «dos o tres» units en nom de Jesús: Ell es fa present enmig d'ells, el Pare atén la seva súplica, la seva decisió és capaç de «lligar» tant a la terra com en el cel. El sentit del text remarca la comunitat com a «sagrament» de Jesús, per això en ella es manifesta la presència de Jesús, ella continua la seva missió intercessora davant el Pare, ella pot «lligar» perquè l'Esperit del Ressuscitat l'acompanya. Tota comunitat, fins i tot la més petita, formada per «dos o tres», és presència de Jesús.

Així doncs, la vida de la comunitat cristiana, en la perspectiva materna, s'expressa en unes actituds que, sense voler ser exhaustives, són les mínimes necessàries: acollir el Regne amb una dependència filial; respectar la fe i la formació dels més senzills, evitant l'escàndol i el menyspreu; sembla la correcció fraterna i la cerca dels perduts; el caràcter sacramental de la comunitat i les seves conseqüències i el perdó continuat com a expressió de la presència del Pare.

Activitats

Dies 1-3, Recés d'Església a Lloret de Mar, hotel Anabel i no hi ha culte a Terol

Dia 9, Taller sobre Protestantisme III, de 10 a 13h. Per Noemí Cortés

Dia 9, Evangelització Gràcia sobre Gràcia a la plaça Gal·la Plàcidia

Dies 26 al 30 campament urbà d'anglès de 10 a 13h a Terol 22

Dia 28, Oració Gràcia sobre Gràcia a Verdi a les 20h.

Dia 1 de julio, Assemblea

www.elmuchachito.org. Cançons cristianes infantils per a l'Escola Dominical. Materials didàctics de totes les cançons que vas cantar a la teva infantesa. Dibuxos en blanc i negre per a acolorir. Cada cançó amb la lletra i els acords. Àudio de les cançons. Subscriu-t'hi i rep gratis el cançoner amb acords.

Programes de TV



Néixer de Nou. TV3

Darrer diumenge de cada mes a partir de les 9.40



Buenas Noticias. TV2

Tots els diumenges a les 9.15h.

Aniversaris

Dia 1, Norah Molina

Dia 1, Enric Marce

Dia 6, Rafael Badia

Dia 16, Mercè Azuaga

Dia 18, Pere Vargas

Dia 22, Adi Bardon

Dia 26, Carlos Rosique

Dia 27, Anna-Maria Baldovinos

Dia 28, Juli Bustos

Dia 30, Adoración Esteban



Juny	3	10	17	24
Estudi Bíblic	No n'hi ha	No n'hi ha	No n'hi ha	No n'hi ha
Presidir	Recés Església	J. Crespo	J. Pérez	A. Carbonell
Predicar	Recés Església	C. Curiel	C. Curiel	A. Urrutia
Anuncis	Recés Església	C. Curiel	C. Curiel	C. Curiel
	7	14	21	28
Oració	Dios y nuestro sufrimiento	Dios y nuestro sufrimiento	Dios y nuestro sufrimiento	Dios y nuestro sufrimiento

Sant Sopar

Passar els símbols:

Elisa S.- Pili

Anna-Maria - Rafael

Copa:

Javier M.- César



Temes d'oració

- Els malalts: Matilde Gómez, Montserrat Ribas, Elvira Galarza, Manuel Hernández, Eve (mare de Carlos), María Rived, Jordi Cortés, Pilar Vicente, Pere Vargas, Carmen Lara, Manuel Aguilera, Daniel Gassó, Montserrat Soler. Santiago Giordano, Margarita Urrutia, Lluïsa Ventura, Paquita Cano
- Residència d'ancians 'BET-SAN': Fernando Manobens.
- Llar d'ancians 'BETÀNIA' de Santa Coloma: Eduard Urrutia.
- L'Església de Terol.
- El Consell Pastoral



ESGLÉSIA
EVANGÈLICA

TEROL 22 (GRÀCIA)
08012 BARCELONA

[Http://www.esglesia-gracia.org](http://www.esglesia-gracia.org)